Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ EUGÈNE DREVETON

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΕΡΡΙΚΟΣ, 30 ἐτῶν.
ΜΑΡΘΑ, 25 ἐτῶν.

(Σ' ἕνα περιβόλι. Ὁ Ἐρρῖκος καὶ ἡ Μάρθα κάθουνται ὁ' ἕναν πάγκο, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, καὶ κουβεντιάζουν).

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μάρθα... σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι εἶνε ἀδύνατον αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα, Μάρθα, πίστεψέ με...

ΜΑΡΘΑ. — Ἄφησε τοὺς ὅρκους, Ἐρρῖκε, καὶ πρὸ πάντων μὴ λὲς ὑπερβολές

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Δὲν πιστεύεις, λοιπόν, ὅτι σ' ἀγαπῶ, Μάρθα;

ΜΑΡΘΑ. — Ναί, τὸ πιστεύω. Μὰ πρέπει νὰ εἶσαι καὶ λογικός.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Λογικός; Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ εἶμαι λογικός, ἀφοῦ σ' ἀγαπῶ τρελλά;

ΜΑΡΘΑ. — Δὲν πρέπει νὰ μ' ἀγαπᾶς τρελλά. Κι' ἐξ ἄλλου πρέπει νὰ ὑπακούσης στοὺς γονεῖς σου. Δὲν πρέπει νὰ παντρευτῆς ἐμένα, ἀλλὰ τὴ δεσποινίδα Ντερβέν, ἀφοῦ αὐτὴ εἶνε τῆς ἐκλογῆς των.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ἀδύνατον!... Ποτέ!...

ΜΑΡΘΑ. — Οἱ γονεῖς σου ἔχουν δίκηο, Ἐρρῖκε. Ἡ δεσποινὶς Ντερβὲν εἶνε μιὰ θαυμασία κόρη, ἡ ὁποία θὰ σὲ κάνη πολὺ εὐτυχισμένο. Εἶνε ὡραία, πλουσία...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μὴν τὸ λὲς αὐτό, Μάρθα. Ξέρεις ὅτι δὲν ἀγαπῶ παρὰ μόνον ἐσένα.

ΜΑΡΘΑ. — Μὲ τὴ δεσποινίδα Ντερβὲν θὰ ζήσης πολὺ ὡραῖα. Ἐκείνη εἶνε κοσμικὴ καὶ πάντα εὔθυμη, πάντα χαρούμενη. Ἐνῶ ἐγώ, καθὼς εἶχα πολλὰ βάσανα στὴ ζωή μου, κι' ἔμεινα ἀπὸ μικρὴ ὀρφανή, εἶμαι μᾶλλον μελαγχολικὴ καὶ δὲν ἀγαπῶ πολὺ τὸν κόσμο. Ἐσένα σοῦ χρειάζεται μιὰ γυναῖκα πιὸ κοινωνική, ἐφόσον μάλιστα σκέπτεσαι νὰ πολιτευθῆς.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Εἶμαι πρόθυμος νὰ θυσιάσω τὰ πάντα γιὰ σένα, ν' ἀρνηθῶ κάθε φιλοδοξία μου, νὰ ζήσω μιὰ ζωὴ ταπεινὴ καὶ ἀπόμερη, ὅπως σοῦ ἀρέσει....

ΜΑΡΘΑ. — Ἄ, δὲν θὰ ἤθελα ποτὲ νὰ θυσιάσης τὸ μέλλον σου γιὰ μένα... Σκέψου, Ἐρρῖκο, ἡ δεσποινὶς Ντερβὲν ἔχει πολλοὺς ἰσχυροὺς συγγενεῖς. Μὲ τὴ δική τους προστασία θὰ γίνης γρήγορα βουλευτής, ὑπουργός...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Δὲν θέλω νὰ γίνω τίποτε ἄλλο, παρὰ ὁ ἀγαπημένος σου σύζυγος...

ΜΑΡΘΑ. — Θὰ εἶσαι πάντα ὁ ἀγαπημένος μου, ἀλλὰ δὲν θὰ γίνης ποτὲ σύζυγός μου.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μάρθα, σ' ἀγαπῶ. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πάρω ἄλλη...

ΜΑΡΘΑ. — Ἀργότερα θὰ ξεχάσης ἐμένα καὶ θ' ἀγαπήσης τὴν ἄλλη.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ποτέ, ποτέ!.... Μάρθα, γιατί μιλᾶς ἔτσι, ἐνῶ ξέρεις πόσο βαθειὰ σ'ἀγαπῶ;

ΜΑΡΘΑ. — Καὶ ἡ πιὸ μεγάλη ἀγάπη πεθαίνει μὲ τὸν καιρό...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ἐσύ, ἐσύ, Μάρθα, μιλᾶς ἔτσι;

ΜΑΡΘΑ. — Ναί, ἐγώ, φίλε μου, ἢ μᾶλλον μιλάει ἡ λογικὴ μὲ τὰ χείλη μου, ὅπως μιλάει καὶ μὲ τὰ χείλη τῶν γονέων σου. Ὅλα ὅσα σοῦ λένε οἱ γονεῖς σου, τὰ μαντεύω καὶ τὰ παραδέχομαι. Ἦταν τρέλλα αὐτὸ ποὺ κάναμε ν' ἀρραβωνιαστοῦμε κρυφά, μὲ τόση ἐπιπολαιότητα. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε κι' ἐμεῖς πῶς, μεθύσαμε ἀπὸ τὴ μουσική, κι' ἀπὸ τὸ χορὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ κι' ἀρραβωνιαστήκαμε μυστικά. Ἡ μουσική, ὁ χορός, τ' ἀρώματα, τὰ φῶτα, ὅλ' αὐτὰ μᾶς εἶχαν ξετρελλάνει καὶ πιστέψαμε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι τὸ ὄνειρο μπορεῖ νὰ γίνη πραγματικότης... Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ὅμως εἴδαμε καλὰ ὅτι δὲν πρέπει νὰ πιστεύουμε στὰ ὄνειρα ποὺ πλάθουμε σὲ μιὰ στιγμὴ μέθης καὶ γοητείας...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Τοῦ κάκου προσπαθεῖς νὰ μὲ πείσης ὅτι δὲν κάναμε καλά... Δὲν θὰ σὲ πιστέψω ποτέ...

ΜΑΡΘΑ. — Λέω ὅ,τι σκέφτομαι.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Καὶ κρύβεις ὅ,τι αἰσθάνεσαι... Ὄχι, ὄχι!... Δὲν λὲς τὴν ἀλήθεια, Μάρθα... Δὲν ἔπαψες νὰ μ' ἀγαπᾶς καθόλου... Μ' ἀγαπᾶς τόσο, ὅσο σ' ἀγαπῶ κι' ἐγώ. Τὸ μαντεύω, τὸ νοιώθω ἀπὸ τὴ φωνή σου ποὺ τρέμει... Ναί, προσπαθεῖς νὰ πῆς ψέμματα καὶ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σου... Ἄκουσε, Μάρθα... Σοῦ τὸ λέω ἀκόμη μιὰ φορά: Ἀπ' ὅπου καὶ ἂν προέρχονται τὰ ἐμπόδια γιὰ τὴν ἕνωσί μας, θὰ τὰ νικήσω. Καὶ ἂν ἀκόμη προέρχονται κι' ἀπὸ τοὺς ἴδιους μου γονεῖς. Τὸ μόνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶνε ἡ δική σου ἀγάπη... Κι' ἐπειδὴ εἶμαι βέβαιος ὅτι μ' ἀγαπᾶς, θὰ σὲ κάνω γυναῖκα μου...

ΜΑΡΘΑ. — Ὄχι, Ἐρρῖκο...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Νά, αὐτὸ εἶνε τὸ μόνο, τὸ μεγάλο ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία μου, ἡ δική σου ἄρνησις. Ἀλλὰ δὲν εἶσαι εἰλικρινὴς ὅταν μοῦ λές: «Ὄχι»... Θέλεις νὰ θυσιάσης τὸν ἑαυτό σου γιὰ νὰ μοῦ ἐξασφαλίσης μιὰ ψεύτικη εὐτυχία, τὴ στιγμὴ ποὺ ξέρεις ὅτι μόνο κοντὰ σ' ἐσένα θὰ γίνω εὐτυχισμένος ἀληθινά.

ΜΑΡΘΑ. — Ποτὲ δὲν θὰ δεχτῶ νὰ θυσιάσης γιὰ μένα τὸ μέλλον σου, γιατὶ δὲν θέλω μιὰ μέρα νὰ μετανοιώσης ἐπειδὴ μ' ἔκανες γυναῖκα σου...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Δὲν θὰ μετανοιώσω ποτέ!...

ΜΑΡΘΑ. — Ἐρρῖκο, ἡ ἀλήθεια εἶνε πικρή... Δὲν ἔχεις περιουσία καὶ εἶμαι φτωχή. Παίρνοντας ἐμένα, καταδικάζεσαι νὰ μείνης ἕνας μέτριος δικηγοράκος γιὰ ὅλη σου τὴ ζωή, ἐνῶ, ἂν πάρεις τὴ δεσποινίδα Ντερβέν, θὰ ἱκανοποιήσης κάθε σου φιλοδοξία... Ἔ, λοιπόν, ναί, σ' ἀγαπῶ, ἀλλὰ γιατὶ σ' ἀγαπῶ ἀκριβῶς, δὲν θέλω νὰ γίνω ἐγὼ αἰτία νὰ θυσιάσης ὅλη σου τὴ ζωή...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μάρθα...

ΜΑΡΘΑ. — Μὴ μοῦ λὲς τίποτα... Μὴ διαμαρτύρεσαι... Ἔτσι εἶνε ἡ ζωή. Κι' ἔπειτα, σὲ ξέρω καλά. Εἶσαι πολὺ φιλόδοξος κατὰ βάθος. Ὅταν θὰ σοῦ περάση ἡ πρώτη ἐρωτικὴ μέθη, θὰ μὲ ἴδῆς ἐξαφνα ἐμπρός σου σὰν ἕνα ἐμπόδιο...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ποτέ...

ΜΑΡΘΑ — Ναί, Ἐρρῖκο. Καὶ ἂν δὲν μοῦ τὸ πεῖς ποτέ, ἐγὼ θὰ τὸ αἰσθάνουμαι. Θὰ μοῦ εἶνε δὲ πολὺ ὀδυνηρὸ τὸ ὅτι θὰ τὸ αἰσθάνουμαι ἔστω κι' ἐγὼ μόνη. Σ' ἀγαπῶ, Ἐρρῖκο, τόσο πολύ, ὥστε δὲν θέλω νὰρθῆ μιὰ μέρα ποὺ θὰ μ' ἀγαπᾶς λιγώτερο ἀπὸ τώρα, γιατὶ θὰ σκέφτεσαι ὅτι στάθηκα ἐμπόδιο στὴ ζωή σου... Ἐνῶ, ἂν θυσιαστῶ τώρα γιὰ σένα καὶ φύγω μακρυά σου, ἡ ἀνάμνησίς μου θὰ μείνη ἄθικτη κι' ἀθάνατη μέσα στὴν καρδιά σου. Ναί. Μπορεῖ ἡ γυναῖκα σου νὰ εἶνε πλούσια, ὡραιότερη ἀπὸ μένα, μπορεῖ νὰ ἔχη ὅλα τὰ χαρίσματα κι' ὅλες τὶς ἀρετές, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέση ποτὲ νὰ ἐπισκιάση τὴν ἀνάμνησι τῆς γυναίκας, ἡ ὁποία θὰ ἔχη θυσιαστεῖ γιὰ σένα. Ναί....

ΜΑΡΘΑ.—Δὲν θὰ ἤθελα ποτὲ νὰ θυσιάσης τὸ μέλλον σου γιὰ μένα....

Πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ;... Εἶμαι περήφανη καὶ σχεδὸν εὐτυχισμένη. Μὰ τί λέω «σχεδόν»; Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη, γιατὶ σοῦ προσφέρω κάτι ποὺ δὲν ξεπληρώνεται μὲ τίποτε... Σοῦ προσφέρω τὴ θυσία τῆς εὐτυχίας μου, τοῦ ἔρωτός μου. Ἔτσι ὅμως εἶμαι βέβαη ὅτι θὰ μείνω πάντα γιὰ σένα ἡ πιὸ ἀκριβή, ἡ πιὸ ἀγαπημένη. Ἀντιθέτως, ἂν δεχτῶ νὰ θυσιάσης τὸ μέλλον σου γιὰ μένα, μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ μὲ μισήσης. Ἐνῶ τώρα ποὺ θυσιάζοιμαι ἐγὼ γιὰ σένα, θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντα... Χαῖρε, Ἐρρῖκο... Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μὴ μὲ ξεχάσης. Εἶμαι βέβαη ὅτι θὰ μὲ θυμᾶσαι πάντα. ***(Ἀπομακρύνεται σιγὰ-σιγά).***

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μάρθα!... ***(Θέλει νὰ τὴν ἀκολουθήση).***

ΜΑΡΘΑ. — Χαῖρε, Ἐρρῖκο... Μὴ νομίζεις ὅτι μπορεῖς νὰ μὲ κάνης ν' ἀλλάξω γνώμη. Ὄχι... Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!... Ἔχω πάρει τὴν ἀπόφασί μου. Θὰ πάω νὰ κλειστῶ σ'ἕνα μοναστῆρι, τὸ ὁποῖον διευθύνει μιὰ θεία μου. Ἐκεῖ θὰ εἶμαι εὐτυχισμένη, γιατὶ θὰ ξέρω ὅτι τίποτε ποτὲ δὲν θὰ μπορέση νὰ σβύση τὴν ἀνάμνησί μου ἀπὸ τὴν καρδιά σου... Θὰ ξέρω ὅτι θὰ εἶμαι ἐγὼ γιὰ πάντα ἡ πιὸ ἰδανικὴ κι' ἡ πιὸ ἀγαπημένη σου γυναῖκα.... ***(Φεύγει).***

ΕΡΡΙΚΟΣ, ***(μόνος).*** — Ναί, ἡ πιὸ ἰδανικὴ... ἡ πιὸ ἀγαπημένη κι' ἡ πιὸ ποθητή!... ***(Δακρύζει).***

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΟΤΕ ΘΑ... ΠΑΡΑΦΡΟΝΗΣΟΥΜΕ!...

Ἕνας διάσημος Ἄγγλος ψυχίατρος, ὁ δόκτωρ Ὥλεν, προέβη τελευταῖα σὲ μερικὲς ἐξαιρετικὰ... ἀνησυχητικὲς ἀνακοινώσεις ἐπὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεως τοῦ κόσμου...

Ὁ ἐπιστήμων αὐτός, ἀπὸ τὴ σχετικὴ παρατήρησι ποὺ ἔκαμε κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, καὶ ἀπὸ τὰ πορίσματα ποὺ ἔβγαλε ἀπ' αὐτές, κατέληξε στὸ συμπέρασμα, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 2,212 θὰ ἔχουν παραφρονήσει... ὅλοι οἱ ἄνθρωποι! Τὸ συμπέρασμά του αὐτὸ τὸ στηρίζει σὲ συγκρίσεις ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τρελλῶν ποὺ ὑπάρχουν σήμερα μὲ τοὺς τρελλοὺς ποὺ ὑπῆρχαν σὲ ἄλλες ἐποχές.

Ἔτσι, στὸ Λονδῖνο, πρὸ πενήντα ἐτῶν ὑπῆρχε ἀναλογία ἑνὸς τρελλοῦ ἐπὶ 575 ὑγιῶν, ἐνῶ σήμερα ἡ ἀναλογία εἶνε ἕνας τρελλὸς ἐπὶ 236 ὑγιῶν. Ἡ ἴδια ἀναλογία ὑπάρχει καὶ στὶς ἄλλες πρωτεύουσες καὶ σ'ὅλα γενικῶς τὰ Κράτη, ἰδίως μετὰ τὸν τελευταῖο πανευρωπαϊκὸ πόλεμο. Ἔτσι, ἂν ἡ ἀναλογία τῶν τρελλῶν πρὸς τοὺς ὑγιεῖς ἐξακολουθήσει νὰ μεγαλώνη, τὸ 2.212 ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ εἶνε τρελλοί.

Ἐπίσης ἰσχυρίζεται ὁ δόκτωρ Ὥλεν ὅτι ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὴ διοίκησι τῶν Κρατῶν θὰ τὴν ἀναλάβουν οἱ τρελλοί, καὶ οἱ ὑγιεῖς θὰ... κλειστοῦν στὰ φρενοκομεῖα!...